

тишні стіни училищного гуртожитку, покривали теплими тонами строгість високих, монастирського зразка вікон з вузькими гратчастими рамами, дихали затишком.

Предметом тих мрій був новий учитель історії.

Коли він виходив на кафедру — шовковиста борідка під червоним промовистим ротом, гордо розкрилені брови над вогняними очима, пишне волосся буйно спадає на плечі, а з-під рукавів вузького, вшитого в талії сюртука сяють сліпучо-білі манжети з золотими запонками — серця сорока семи «шльонок» завмирили від солодкого та невиразного, як весінній туманець, почуття.

Два місяці потай вишивала Тетяна своєму божкові серветку. Спершу хотіла подарувати йому коробку цукерок, але згодом передумала: цукерки він поїсть та й забуде, серветкою ж щодня витиратиме губи.

Дістала батисту, кольорової заповолчі. Обкидала біле поле блакитними незабудками, а посередині посадила цнотливу ромашку. Довго вагалася, доки наважилась вишити в куточку червоним, наче кров'ю власного серця: «Від Вашої Т.».

Перед екзаменом, обмираючи, прокралася в коридорчик, що вів до кімнати, де збиралися викладачі. Відразу ж знайшла його пальто, швидко всунула в кишеню маленький пакуночок, вискочила і ще довго по тому студила долонями палаючі щоки.

На загальний сором та відчай усього класу, «шльонки» найгірше здавали історію, Тетяна ж ледве витягла на «трійку». З очима, повними сліз, пройшла вона мимо свого «божка», що нервово посмикував шовковисту борідку, ніяк не розуміючи, чому всі оці баришні, які протягом року очей не зводили з нього, ловлячи, здається, кожне слово його, тепер немов почманіли.